

Zprávy z ledu - dopis od Anouk

Dobrý den,

jmenuji se Anouk a je mi 11 let. Žiji v malé vesnici na ostrově nedaleko Grónska. Jsem Inuitka z kmene Inuitů. Inuité žijí v Grónsku už velmi dlouho.

Moje vesnice má 100 obyvatel a v zimě je přístupná pouze po ledu. Můžete se sem dostat na sněžném skútru, psím spřežením nebo pěšky. Bydlím s rodiči a dvěma bratry v domě s výhledem na moře. Cesta do školy je velmi dlouhá, a tak se často učím doma na počítači. Jak vypadá tvoje cesta do školy?

Moje rodina jezdí často na lov nebo na ryby. Na pěstování ovoce a zeleniny je tu příliš chladno. Potraviny si můžeme koupit v supermarketu. Jsou ale velmi drahé, protože se dovážejí z velké dálky.

Já a Rudolf

V zimě, když moře zamrzne, lovíme tuleně a jíme jejich maso. Z jejich kůží také šijeme tradiční oděvy. Tak to dělali naši předkové. Odkud získáváte oblečení vy? Šijete si ho sami?

Při lovu nám pomáhají naši psi. Rudolf je můj nejoblíbenější. Je to nejrychlejší pes a vždycky běží vepředu.

Bohužel je pro nás stále obtížnější vyrazit na lov. Moje máma si myslí, že je to proto, že se zemské klima stále více otepluje. Moře je stále teplejší a v zimě zamrzá později. Vrstva ledu často není dost silná, aby nás udržela. Musíme si dávat pozor, abychom se do ledu neprobořili. Slyšeli jste někdy o změně klimatu? Jak ovlivňuje vaši rodnou zemi?

Pokud se klima bude dál měnit, možná už nebudeme moci žít jako dřív a budeme se muset vzdát svého tradičního způsobu života. To by bylo smutné. Existují nějaké zvyky ve vaší zemi nebo ve vaší rodině, které jsou pro vás důležité?

Doufám, že moje rodina bude moci ještě dlouho pokračovat v našem způsobu života. Můžeme vůbec něco udělat, abychom změnu klimatu zastavili?

Budu se těšit na vaši odpověď.

Vaše Anouk

Dopis z deštného pralesa - dopis od Alvanei

Dobrý den,

jmenuji se Alvanei a je mi 15 let. Jsem indiánka kmene Yanomami. Yanomami znamená v našem jazyce člověk.

Žiji se svou rodinou v malé vesnici uprostřed deštného pralesa. V naší vesnici žije asi sto lidí. Všichni žijeme spolu v jednom velkém domě ze dřeva. Někdy je tu trochu těsno, ale vždy se cítím bezpečně. Jak vypadá váš domov?

Nejbližší vesnice a škola jsou velmi daleko. Ale všechno, co potřebuji vědět, se naučím od rodičů a babičky. Babička ví všechno o rostlinách v deštném pralesě. Ví, kterou květinu jíst, když tě bolí břicho nebo když máš horečku.

Já a další děti z vesnice.

Moje oblíbená činnost je lov. Když mi bylo osm let, naučil mě otec střílet z luku a šípů. Minulý týden jsem zastřelila svého prvního divočáka. Byla jsem na sebe pyšná, protože díky mně měla moje vesnice dostatek jídla. Získal jsi někdy jídlo pro svou rodinu, třeba nákupem nebo jiným způsobem?

V lese se nachází také jedlé ovoce. Ale lovíme a sbíráme jen tolik, kolik v danou chvíli potřebujeme. Děláte totéž ve vaší zemi?

Čas od času se v naší čtvrti objeví cizí lidé a pokácí spoustu stromů. Otec mi řekl, že dřevo prodávají a dělají si tak místo na pole. Chtějí na nich pěstovat sóju, kterou pak prodávají do zahraničí na krmení krav a prasat. Myslíte, že to má smysl?

Pokud deštný prales zmizí, lidé a zvířata tady už nebudou mít domov. Proto můj otec odcestoval na zasedání OSN. Mluvil tam s politiky a požadoval, aby nám naši půdu nebrali. Doufám, že bude úspěšný. Nevím, co jiného bychom mohli udělat, abychom tento problém vyřešili. Máte nějaké další nápady?

Budu se těšit na vaši odpověď.

Vaše Alvanei